

மக்கள்தொகைப் பரவல், மக்கள்தொகை வளர்ச்சி, மக்கள்தொகை அடர்த்தி மற்றும் இந்திய மக்கள்தொகையின் அமைப்பு ஆகியவற்றின் வடிவங்களைப் பரவல் மற்றும் அடர்த்தி கையாள்கிறது.

மக்கள்தொகைப் பங்கீட்டின் கீழ், இந்திய மக்கள்தொகையின் இடப் பரவல் முறையைப் படிப்போம், மேலும் ஒவ்வொரு மாநிலம் மற்றும் யூனியன் பிரதேசத்தின் மக்கள்தொகை சதவீதத்தையும் அறிவோம்.

மக்கள் தொகை அடர்த்தி மனிதர்களுக்கும் நிலத்திற்கும் இடையிலான உறவை அளவிடுகிறது. இது ஒரு சதுர கி.மீ.க்கு நபர்களின் அடிப்படையில் மக்கள் தொகையை அளவிடுகிறது. இயற்கை மக்கள்தொகை வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் மக்கள்தொகை வளர்ச்சியின் கருத்து விவாதிக்கப்படும். இறுதியாக, மக்கள்தொகை அமைப்பு மற்றும் அதன் வகைகள் பற்றிய தலைப்பு விவாதிக்கப்படும்.

மக்கள் தொகை பரவல்

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் மக்கள்தொகைப் பரவல் கடுமையாக சமமற்றதாக உள்ளது.

அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட மாநிலங்கள்: அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட மாநிலம் உத்தரபிரதேசம், அதைத் தொடர்ந்து மகாராஷ்டிரா, பீகார் மற்றும் மேற்கு வங்கம்

குறைந்த மக்கள்தொகை கொண்ட மாநிலங்கள்: ஜம்மு & காஷ்மீர் மிகக் குறைந்த மக்கள்தொகையைக் கொண்டுள்ளது, அதைத் தொடர்ந்து அருணாச்சலப் பிரதேசம் மற்றும் உத்தரகாண்ட் ஆகியவை கணிசமாக பெரிய புவியியல் பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தாலும்

மொத்த இந்திய மக்கள்தொகையில் 76% மகாராஷ்டிரா, தமிழ்நாடு, கர்நாடகா, மேற்கு வங்காளம், பீகார், ஆந்திரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மற்றும் குஜராத் ஆகிய 10 முக்கிய மாநிலங்களில் உள்ளது.

இந்தியா முழுவதும் மக்கள் தொகைப் பரவலைப் பாதிக்கும் காரணிகள் -

இந்த சமமற்ற இடஞ்சார்ந்த மக்கள்தொகைப் பரவலானது மக்கள்தொகை மற்றும் சமூக-பொருளாதார, உடல் மற்றும் வரலாற்றுக் காரணிகளுக்கு இடையே உள்ள நெருங்கிய உறவைக் குறிக்கிறது.

உடல் காரணிகளின் விளைவுகள்:

காலநிலை, நிலப்பரப்பு மற்றும் நீர் இருப்பு ஆகியவை மக்கள்தொகை விநியோகத்தின் சீரற்ற வடிவத்திற்கு காரணமான மூன்று முக்கிய இயற்பியல் காரணிகளாகும்.

இந்திய மக்கள்தொகை வட இந்திய சமவெளிகள், கடலோர சமவெளிகள் மற்றும் டெல்டாப் பகுதிகளில் அதிக அளவில் குவிந்துள்ளது. இது மத்திய மற்றும் தென்னிந்திய மாநிலங்களின் உள் மாவட்டங்கள், இமயமலைப் பகுதி மற்றும் சில கிழக்கு மற்றும் வடகிழக்கு மாநிலங்களில் மெல்லிய மக்கள்தொகை கொண்டது.

ஆனால் காலப்போக்கில், ராஜஸ்தான் போன்ற நீர் பற்றாக்குறை மாநிலங்களில் நீர்ப்பாசன முறைகளில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. கனிமங்கள் அதிக அளவில் கிடைப்பது மற்றும் ஆற்றல் வளங்களில் புதுமைகள் ஜார்க்கண்ட் போன்ற மாநிலங்களில் மக்கள் தொகை அடர்த்தி அதிகரிக்க வழிவகுத்தது.

சமூக-பொருளாதார மற்றும் வரலாற்று காரணிகளின் விளைவுகள்:

இது இரண்டு காரணிகளை உள்ளடக்கியது: விவசாய நடைமுறைகளின் வளர்ச்சி மற்றும் நகரமயமாக்கல் மற்றும் தொழில்மயமாக்கல்

இந்தியாவின் கடலோரப் பகுதிகள் மற்றும் நதி சமவெளிகளில் நிலப்பரப்பு மற்றும் நீர் இருப்பு குறைந்துள்ளது. இருப்பினும், ஆரம்பகால மனித குடியேற்றம் மற்றும் போக்குவரத்து வளர்ச்சி போன்ற சமூக-பொருளாதார காரணிகள் இந்த பிராந்தியங்களில் அதிக மக்கள் தொகை செறிவைத் தக்கவைக்க உதவியது.

இந்தியாவின் நகர்ப்புற மற்றும் பெருநகர நகரங்கள் நகரமயமாக்கல் மற்றும் தொழில்மயமாக்கல் காரணமாக அதிக மக்கள் தொகை செறிவைக் கொண்டுள்ளன

போக்குவரத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியானது தீபகற்ப மாநிலங்களை மிதமான நிலையிலிருந்து அதிக செறிவு கொண்ட மாநிலங்களாக மாற்றியுள்ளது மக்கள் தொகை அடர்த்தி

மக்கள்தொகை அடர்த்தி என்பது ஒரு யூனிட் பகுதிக்கு தனிநபர்களின் எண்ணிக்கை என வரையறுக்கப்படுகிறது. மக்கள்தொகை அடர்த்தி என்பது நிலத்தின் அடிப்படையில் மக்கள்தொகைப் பரவலின் வடிவங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கான சிறந்த வழியாகும். இந்தியாவில் பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மக்கள் தொகை அடர்த்தி கணக்கிடப்படுகிறது

2011 ஆம் ஆண்டின் தரவுகள் ஒரு சதுர கி.மீ.க்கு 382 நபர்கள் இருப்பதாகக் காட்டுகிறது. இந்தியாவின் மக்கள்தொகை அடர்த்தி கடந்த 50 ஆண்டுகளில் படிப்படியாக உயர்ந்துள்ளது, 1951 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சதுர கிலோமீட்டருக்கு 117 பேர் என்ற எண்ணிக்கையில் இருந்து 2011 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சதுர கிலோமீட்டருக்கு 382 பேர் என

அதிக மக்கள் தொகை அடர்த்தி கொண்ட வட இந்திய மாநிலங்கள்: பீகாரில் அதிக மக்கள் தொகை அடர்த்தி உள்ளது, அதைத் தொடர்ந்து மேற்கு வங்கம் மற்றும் உத்தரபிரதேசம்

அதிக மக்கள் தொகை அடர்த்தி கொண்ட இந்திய தீபகற்ப மாநிலங்கள்: கேரளா, அதைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாடு

குறைந்த மக்கள் தொகை அடர்த்தி மாநிலம்: ஒரு சதுர கி.மீ.க்கு 17 நபர்களுடன் அருணாச்சலப் பிரதேசம் மிகக் குறைந்த மக்கள் தொகை அடர்த்தியைக் கொண்டுள்ளது.

ஒரு சதுர கி.மீ.க்கு 11,297 பேர் வசிக்கும் தேசிய தலைநகர் புது தில்லி அதிக மக்கள் தொகை அடர்த்தி கொண்ட யூனியன் பிரதேசமாகும்.

அஸ்ஸாம் தவிர, இமயமலை சமவெளிகள் மற்றும் இந்தியாவின் வடகிழக்கு பகுதிகள் குறைந்த அடர்த்தியைக் கொண்டுள்ளன

இந்தியா போன்ற விவசாய மக்கள் தொகை கொண்ட நாடுகளில், உடலியல் மற்றும் விவசாய அடர்த்திக்கு ஏற்ப மக்கள் அடர்த்தி அளவிடப்படுகிறது.

உடலியல் அடர்த்தி = மொத்த மக்கள் தொகை / நிகர சாகுபடி பரப்பு

விவசாய அடர்த்தி = மொத்த விவசாய மக்கள் தொகை / நிகர சாகுபடி பரப்பு

மக்கள்தொகை வளர்ச்சி

மக்கள்தொகை வளர்ச்சி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் மக்கள்தொகை அடர்த்தியில் இரண்டு புள்ளிகளுக்கு இடையில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றமாகும்.

நிலையான அல்லது தேக்க நிலையில் இருங்கள்

மக்கள்தொகை வளர்ச்சி

மக்கள்தொகை வளர்ச்சி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் மக்கள்தொகை அடர்த்தியில் இரண்டு புள்ளிகளுக்கு இடையில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றமாகும்.

மக்கள்தொகை வளர்ச்சியின் இரண்டு கூறுகள்: இயற்கையான மக்கள்தொகை வளர்ச்சி மற்றும் தூண்டப்பட்ட மக்கள்தொகை வளர்ச்சி

*இயற்கை மக்கள்தொகை வளர்ச்சி: கொடுக்கப்பட்ட பகுதியின் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு விகிதங்களை பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் கணக்கிடப்படுகிறது

* தூண்டப்பட்ட மக்கள்தொகை வளர்ச்சி: கொடுக்கப்பட்ட பகுதியின் இடம்பெயர்வு மற்றும் குடியேற்ற விகிதங்களை பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் கணக்கிடப்படுகிறது

இந்தியாவில் தசாப்த மற்றும் வருடாந்திர மக்கள்தொகை வளர்ச்சி விகிதம் மிக அதிகமாக உள்ளது மற்றும் காலப்போக்கில் அதிகரித்து வருகிறது.

2011 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி ஆண்டு மக்கள்தொகை வளர்ச்சி விகிதம் 1.64 சதவீதமாக இருந்தது

கடந்த நூற்றாண்டில், வளர்ச்சியின் நான்கு முக்கிய காலங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன

கட்டம் I: 1901 முதல் 1921 வரையிலான காலம்

இந்தியாவின் மக்கள்தொகை நிலையான அல்லது தேக்க நிலையில் இருப்பதாக கூறப்படுகிறது

பிறப்பு விகிதம் மற்றும் இறப்பு விகிதம் இரண்டும் அதிகமாக இருந்தது

1911-1921 எதிர்மறை வளர்ச்சியைக் காட்டியது

காரணங்கள்: மோசமான மருத்துவ சுகாதார வசதிகள், கல்வியறிவின்மை, உணவு போன்ற போதிய தேவைகள் இல்லை

இரண்டாம் கட்டம்: 1921 முதல் 1951 வரையிலான காலம்

நிலையான மற்றும் மெதுவான மக்கள்தொகை வளர்ச்சியின் காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது

முதல் கட்டத்துடன் ஒப்பிடும்போது இறப்பு விகிதம் குறைவு

1920கள் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போரின் பெரும் மந்தநிலை இருந்தபோதிலும், பிறப்பு விகிதம் அதிகமாக இருந்தது

காரணங்கள்: சுகாதாரம் மற்றும் போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்பு துறைகளில் முன்னேற்றம்

மூன்றாம் கட்டம்: 1951-1981 வரையிலான காலம்

இந்தக் காலகட்டம் 'இந்தியாவின் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இறப்பு விகிதத்தில் விரைவான குறைவு மற்றும் கருவுறுதல் விகிதத்தில் அதிகரிப்பு

அண்டை நாடுகளில் இருந்து பெரிய அளவில் குடியேற்றம் காரணமாக பிறப்பு விகிதத்தில் இயற்கையான அதிகரிப்பு

சராசரி ஆண்டு வளர்ச்சி விகிதம் 2.2% வரை உயர்கிறது

காரணங்கள்: இது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய கட்டம்; எனவே, அனைத்து அத்தியாவசிய துறைகளிலும் வளர்ச்சி பாரிய அளவில் தொடங்கியது, பொருளாதாரம் உயர்ந்தது மற்றும் வாழ்க்கை நிலைமைகள் மேம்பட்டன

நான்காம் கட்டம்: 1981-க்குப் பின் தற்போது வரை

பிறப்பு விகிதம் குறைவதால் மக்கள்தொகை வளர்ச்சி விகிதம் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கியது

காரணங்கள்: திருமண வயதின் சராசரி அதிகரிப்பு, பெண்களுக்கு அதிக கல்விக்கான அணுகல்

ஆயினும் கூட, உலக வளர்ச்சி அறிக்கையின்படி, 2025 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவின் மக்கள் தொகை 1,350 மில்லியனைத் தாண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மக்கள்தொகை கலவை

மக்கள்தொகை அமைப்பு என்பது ஒரு பிராந்தியத்தின் பாலின விகிதங்கள், வயது, குடியிருப்பு இடங்கள், கலாச்சாரம், பழங்குடியினர், மதம், மொழி, கல்வியறிவு, தொழில், திருமண நிலை போன்றவற்றின் அடிப்படையில் அதன் மக்கள்தொகை புவியியல் பற்றிய ஆய்வு ஆகும்.

இந்த அத்தியாயம் கிராமப்புற-நகர்ப்புற அமைப்பு, மொழியியல் அமைப்பு மற்றும் மத அமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்திய மக்கள்தொகையின் கலவையைக் கையாள்கிறது.

இந்தியாவின் கிராமப்புற-நகர்ப்புற கலவை

கிராமப்புற-நகர்ப்புற அமைப்பு வசிக்கும் இடங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது

இது மக்கள்தொகையின் சமூக மற்றும் பொருளாதார அம்சங்களைக் குறிக்கிறது

நாம் அறிந்தபடி, இந்திய மக்கள் தொகையானது துணைக்கண்டம் முழுவதும் சமமாக விநியோகிக்கப்படுகிறது; மொத்த இந்திய மக்கள் தொகையில் 68.8% பேர் கிராமப்புறங்கள். 640,867 கிராமங்களில், 597,608 (93.2 %) மக்கள் வசிக்கும் கிராமங்கள்

அதிக கிராமப்புற மக்கள் தொகை கொண்ட மாநிலங்கள்: பீகார், அதைத் தொடர்ந்து சிக்கிம். குறைந்த கிராமப்புற மக்கள் தொகை கொண்ட மாநிலங்கள்: மகாராஷ்டிரா மற்றும் கோவா

தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி தவிர அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களிலும் கிராமப்புற மக்கள் தொகை குறைவாக உள்ளது

கிராமப்புற மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான அளவில் கிராமப்புற மக்களில் இந்த சீரற்ற தன்மை கிராமப்புற-நகர்ப்புற இடம்பெயர்வு மற்றும் அதிகரித்து வரும் நகரமயமாக்கல் காரணமாக உள்ளது.

நகர்ப்புற மக்கள் தொகை பல தசாப்தங்களாக வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இதற்குக் காரணம் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சுகாதாரம், உணவு, போக்குவரத்து போன்ற பிற அத்தியாவசியத் துறைகளில் முன்னேற்றம்.

இந்தியாவின் விவசாய செயலற்ற பகுதிகளில், நகரமயமாக்கல் குறைவாக உள்ளது. மத்திய மற்றும் கீழ் கங்கை சமவெளி பகுதிகள், தொலைதூர மலைகள், தெலுங்கானா, வடகிழக்கு பழங்குடியினர் பகுதிகள், தீபகற்ப இந்தியாவின் வெள்ள பாதிப்பு பகுதிகள், பாசன வசதி இல்லாத மேற்கு ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்திய பிரதேசத்தின் கிழக்கு பகுதிகள் இதன் கீழ் வருகின்றன.